

— er det mig magtpaaliggende at erklære, at jeg anser de faldne Ytringer for aldeles utilbørlige — ja usømmelige.“

„Hør! Hør!“ raabtes der med fuldtonende og enstemmigt Bifald fra Forsamlingen, hvorimod Forstander Sejling blev kende-
lig bleg og famlede nervøst ved Klokken.

„De Samfundsanliggender,“ — vedblev Vilh. Pram med stige-
nde Varme — „som Taleren har berørt, egner sig ikke til
Drøftelse her . . . og det er ikke vor Sag at føre dem frem.
Tvertimod! Vi har i Fortiden anvendt al for megen Kraft og
Evne og tilsidesat alvorligere Opgaver for at bidrage til Løsning-
en af Spørgsmaal . . . som maaske til syvende og sidst sletikke
lader sig løse. Vi kan visselig alle føle dyb og oprigtig Medliden-
hed med Samfundets Stedbørn, og vi kan hver for sig gøre, hvad
der staar i vor Magt for at lindre Nød og afhjælpe Savn og bøde
paa Samfundets Brøst. Men der klæber nu engang Mangler ved
ethvert Menneskeværk, og det er ikke alene frugtesløst, men
næsten formasteligt at tro at kunne fuldkommengøre det. Ideen
om et Lyksalighedsland her paa Jorden er en Kimære, en Frugt
af skønne, men letfærdige Drømmerier . . .“

„Drømmerier?“ gentog Væveren med et lumsk Smil.

„Ja — en Forestilling uden Gehalt, uden Mulighed for — —“

„U . . . U . . . Utopi?“ prøvede Væveren.

„Ja, et uløseligt Problem, . . . et Fantasteri, som det er ørkes-
løst for Alvor at beskæftige sig med.“

„Det er dog egentlig besynderligt,“ sagde Væveren. „For just
de samme Ord læste jeg forgangen Dag i en af de rigtig gamle,
ærkereaktionære Højreaviser, som jeg ellers ikke troede, at Hr.
Pastoren havde Meninger tilfælles med.“

„Her tales ikke om Politik!“ raabte Vilh. Pram afvisende.

„Aa nej. Men jeg kan nu ikke faa i mit Hoved, hvordan netop
det kan kaldes for Fantasteri . . . hvorfor justement det skal
være Daarskab at ville hjælpe Smaafolk til Ligestillethed med
andre Mennesker og skabe Ret og Billighed i Samfundet, mens
det skal være det bare Smørrebrød for os at tumle med de store
Verdensproblemer og vende Vragen ud baade af Himmels og
Helvedes. Jeg er — Gud ske Tak og Lov! — hverken Fritænker